

raabskredsse, hvor en Tønde Hartkorns Brugsværdi er saare forskjellig. At man skulde kunne vente, at Amtsraadene ville gaae høit over Tallet 25 i deres Anslog, og at denne Forventning virkelig vilde slaae til, tvivler jeg paa, saa meget mere, som de praktiske Landmænd, der have yttret sig, ogsaa synes tilbøjelige til at antage, at 25 Tdr. Byg for en Tønde Hartkorn vil blive det Almindelige. — Jeg skal, for ikke at fortabe mig i enkelte Punkter, kun tilføie, at foruden de øvrige Dunkelheder i § 6, paa hvilke der er blevet gjort opmærksom, og hvortil Slutningen vistnok hører, idet det er vanskeligt at sige, hvorledes det egentlig er, at Gjennemsnitsværdien skal udbringes, naar det hedder: „dog saaledes, at Gjennemsnitsværdien af Amtets Hartkorn efter Communnernes Antal ikke bliver lavere end 25 Tdr. Byg“, — jeg skal tilføie, siger jeg, at det ikke er mig klart, hvad den ærede Finansminister har meent med, at Indtægten af et Agerbrug skal beregnes „pr. Td. Hartkorn i Tønder Byg efter det foregaaende Mars Capitelstaxt“. Jeg vil tillade mig her at spørge om, hvilken Capitelstaxt man mener. Mener man Gjennemsnittet af alle Amters Capitelstaxt, eller mener man et enkelt Amts Capitelstaxt, eller det Amts Capitelstaxt i hvilket den enkelte Eiendom ligger? Jeg troer, at det med Hensyn til Beregningen af Byg efter Capitelstaxt vil have en ikke ubetydelig Indflydelse, hvad man har høvt for Die ved denne Bestemmelse. — Hvad jeg — for at komme tilbage til Indkomstskatten i sin Almindelighed — ikke kan undlade endnu at fremhæve, er, at Noget af det, som har, jeg vil ikke sige, forsonet England med Indkomstskatten, men idetmindste har bidraget til at gjøre Indkomstskatten mindre anstødelig, end den ellers vilde være bleven, er Stabiliteten i Normerne for dens Anvendelse. Jeg skal ikke gaae tilbage til de ældre engelske Indkomstskattelove, men kun bemærke, at i Aaret 1842 fremkom Indkomstskatten første Gang paany, efterat den havde været ophørt siden Slutningen af de store Fastlandskrige. Fra 1842—51, altsaa i 9 Aar, rørte man ikke ved Reglerne for Indkomstskattens Opkrævning. Man bestemte Indkomstskatten snart til færre, snart til flere Procent, men de Regler, som

vare fastsatte for Beregningen af de i de udsendte Scheduler anførte Beskatningsnormer, bleve uforandrede. I 1852 nedsatte man i Parlamentet en Commission for at oplyse og undersøge alle de Klager, der vare indkomne i Anledning af Indkomstskatten, og man satte de meest anerkjendte Finantsmænd ind i den, saasom Robert Peel og, for at nævne en Modstander af ham, David Hume. Denne Commission udarbejdede derpaa en ny, dog kun i meget saa Enkeltheder forskjellig Norm for Opkrævningen af Skatten, og denne bestod fra 1852—1861; det var først i 1861, at man for tredje Gang i meget ringe Maaade har søgt at gjøre nogen Forandring deri. Men hvorledes er vor Fremgangsmaade? I 1848 vedtog vi en Krigsskat; i 1849 gav man atter en Krigsskatslov omtrent efter de samme Regler, og saa kom man i 1864, tvungen af Omstændighederne, med en Krigsskat, der gik ud fra et ganske nyt Princip, hvorpaa man nu i 1866 kommer og kaster alle de Erfaringer overbord — om hvilke man selv i Motiverne siger, at man har anvendt megen Flid paa at indsamle og bearbejde dem — alle dem kaster man overbord og kommer med noget ganske Nyt. Naar først en Indkomstskat har været et Par Aar, og i den Tid er bleven hævet paa een og samme Maaade og anlagt af Mænd, der gjøre sig Umage for efterhaanden mere og mere at sætte sig ind i de enkelte Skatteforhold, saa vil jeg ikke nægte, at der er en Mulighed tilføede for ad den Vej at naae en retfærdig, eller idetmindste ikke altfor uretfærdig Fordeling af Skatten; men, skulle vi hvert Aar prøve noget Nyt, skulle vi gjøre det om, hvad der hidtil er gjort, skulle vi kaste den hidtil vundne Erfaring overbord, saasnart der kan paavises, at ikke Alt har været saa ønskeligt og retfærdigt og ligeligt, som det burde, saa troer jeg ikke, at vi nogeninde ad den Vej ville komme til en Fordeling af Skattebyrden, som endog kun tilnærmelsesviis kan kaldes retfærdig. Jeg troer, at det hverken i politisk eller finansiel Henseende er rigtigt at ville spille Spaamænd, men jeg vil dog ikke tage i Betænkning at spaae, at, skulde denne Lov træde i Kraft, saa vil der, trods al den Villighed, hvormed der vil blive gaaet frem, og trods alle Bestræbelser for at bringe den til